ΠΑΝΤΙΘΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παντελής Αυθίνος*

Η συνεδρίαση του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 5 και 6 Ιουλίου αποτελεί μια σημαντική στιγμή στην πορεία του εγχειρήματος της μετωπικής πολιτικής συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς. Η πολιτική απόφαση που υιοθετήθηκε, μπορεί να αποτελέσει βάση για την συνέχιση της οικοδόμησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σαν ένα πολιτικό υποκείμενο που παλεύει για την ανατροπή του καπιταλισμού. Εκείνο το πολιτικό υποκείμενο δηλαδή, που έχει ανάγκη το εργατικό κίνημα, για να απαντήσει στις προκλήσεις που θέτει η καπιταλιστική κρίση και η επίθεση του κεφάλαιου.

Αυτές τις προκλήσεις αναδεικνύει με ανάγλυφο τρόπο, η κοινωνική και πολιτική πόλωση που καταγράφτηκε στις διπλές εκλογές του Μαΐου – Ιουνίου. Στο πολιτικό σκηνικό εμπεδώνεται όλο και περισσότερο μια πολιτική γεωγραφία με δύο διογκωμένα άκρα κοντά στο 40%, την αριστερά και τη δεξιά, και ένα ασθενικό και ασταθές κέντρο.

Η αριστερά καταγράφει καθαρά τα μεγαλύτερά ποσοστά της στους μισθωτούς, τους μικρούς επαγγελματίες και τους ανέργους, ενώ το κυβερνητικό μπλοκ, και ιδίως η ΝΔ, έχουν την πρωτοκαθεδρία στην αστική τάξη, τους εργοδότες, αλλά και ένα σημαντικό τμήμα των μεσαίων και ανώτερων αγροτικών στρωμάτων.

Στις εργατικές και λαϊκές συνοικίες το άθροισμα των ψήφων ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ φτάνει στο 45-47%, δηλαδή σχεδόν ο ένας στους δυο ψηφοφόρους ψηφίζει αριστερά. Την ίδια στιγμή όμως, η φασιστική Χρυσή Αυγή σημειώνει τα μεγαλύτερα ποσοστά της (15-20%) επίσης στις λαϊκές συνοικίες.

Μέσα σε ένα τέτοιο πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό, το σύστημα δεν μπορεί να βρει ένα νέο σημείο ισορροπίας. Το ρήγμα που άνοιξε η κρίση –που συνεχίζεται παρά τις κυβερνητικές διακηρύξεις για το τέλος της- και οι μεγάλες ταξικές συγκρούσεις της προηγούμενης περιόδου, κάθε άλλο παρά έχει κλείσει.

Η σημερινή πολιτική κατάσταση δεν μπορεί να επιλυθεί χωρίς μεγάλες πολιτικές και κοινωνικές αναμετρήσεις, χωρίς σημαντικές αναμετρήσεις ανάμεσα στο αστικό μπλοκ εξουσίας και το οργανωμένο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Οι πολιτικές προτεραιότητες λοιπόν της επιθετικής στρατηγικής που είχε επιλέξει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ από την περίοδο μετά την επιβολή των μνημονίων ισχύουν και σήμερα.

Πρώτα και κύρια παραμένει εξαιρετικά επίκαιρη η ανάγκη για την ανάπτυξη ενός κινήματος ανατροπής, ενός εργατικού και λαϊκού ξεσηκωμού που θα ανατρέψει την συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. Αυτήν ακριβώς την ανάγκη αναδεικνύει η απόφαση του ΠΣΟ, που θέτει σαν βασική προτεραιότητα της πολιτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ την εισβολή του λαϊκού παράγοντα μαζικά στο προσκήνιο. Η δυνατότητα για ένα μαζικό κίνημα με τα εξεγερτικά χαρακτηριστικά που είχε ο λαϊκός ξεσηκωμός της περιόδου 2011-2012 υπάρχει, παρά την σχετική στασιμότητα των εργατικών αγώνων το τελευταίο δωδεκάμηνο.

Η απεργία στην ΔΕΗ και η δυναμική της, που υποχρέωσε την κυβέρνηση να καταφύγει ξανά στο δικτατορικό μέτρο της επιστράτευσης, η μαζική ανυπακοή στο Δημόσιο ενάντια στην αξιολόγηση – απόλυση, που κλονίζει την συνοχή της συγκυβέρνησης, δείχνουν την υπόγεια δυναμική που σιγοβράζει. Αυτό που χρειάζεται είναι μια αριστερά που θα αναδεικνύει και θα στηρίζει αυτήν την δυναμική.

Η εμπειρία από την περίοδο Μάιος 2013-Οκτώβριος 2013 είναι διδακτική για το τι δεν έγινε τότε και για το τι πρέπει να γίνει τώρα. Το περσινό καλοκαίρι το εργατικό κίνημα είχε την ευκαιρία, μέσα από την κλιμάκωση των αγώνων, να ανατρέψει τη συγκυβέρνηση.

Η απόφαση των καθηγητών για απεργία παρά την επιστράτευση το Μάιο του 2013, η εργατική έκρηξη της ΕΡΤ, που υποχρέωσε την ΔΗΜΑΡ σε έξοδο από την κυβέρνηση, η δεύτερη απεργία των καθηγητών, οι κινητοποιήσεις ενάντια στην διαθεσιμότητα τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο και φυσικά η έκρηξη του αντιφασιστικού κινήματος μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα, που έδινε την ευκαιρία να δεθεί ο αντιφασισμός με την εργατική αγανάκτηση, δημιουργούσαν ένα εκρηκτικό για τον Σαμαρά και τον Βενιζέλο κοινωνικό μείγμα.

Η γραμμή της εκλογικής αναμονής της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, μαζί με την γραμμή άρνησης της αγωνιστικής κλιμάκωσης για να μην επωφεληθεί ο ΣΥΡΙΖΑ, που έχει η ηγεσία του ΚΚΕ, επέτρεψαν στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ηγεσιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ να αποκλιμακώσουν τους αγώνες. Οι επαναλαμβανόμενες γενικές απεργίες που είχε ανάγκη η ΕΡΤ δεν ήλθαν. Η αντιφασιστική πανελλαδική πανεργατική απεργία που χρειαζόταν το

αντιφασιστικό κίνημα ούτε που τέθηκε στα συνδικάτα.

Ισχυρή ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Για αυτό χρειαζόμαστε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική – επαναστατική αριστερά, μια ισχυρή ΑΝΤΑΡΣΥΑ που δεν θα αφήνει αυτές τις δυνατότητες να σπαταλούνται από τον ρεφορμισμό και την γραφειοκρατία, που θα είναι σε θέση να οργανώσει το εργατικό λαϊκό κίνημα, για να επιβάλλει όχι απλά μια φιλολαϊκή, **αλλά μια εργατική διέξοδο από την κρίση.** Μια διέξοδο στη βάση του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος, όπως το έχουν περιγράψει οι αποφάσεις των συνδιασκέψεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που φυσικά χρειάζεται βάθεμα και εξειδίκευση.

Από το σημείο λοιπόν του εργατικού λαϊκού ξεσηκωμού ξεκινούν οι απαντήσεις και στα δύο ζητήματα που απασχολούν την συζήτηση των αγωνιστών και των αγωνιστριών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Τόσο ο τρόπος επιβολής των αναγκαίων μέτρων για μια εργατική διέξοδο από την κρίση, όσο και το ζήτημα της τοποθέτησης στο θέμα της κυβέρνησης.

Είναι νομίζω σαφές ότι η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι υπέρ μιας κυβέρνησης που θα **είναι όργανο στα χέρια** των πανεθνικά δικτυωμένων εργατικών – λαϊκών δομών αυτοοργάνωσης **οι οποίες θα εφαρμόσουν μέσα από δημοκρατικό σχεδιασμό το σύνολο του μεταβατικού προγράμματος** στα πλαίσια μιας κοινωνίας που θα χαρακτηρίζεται από την **δημόσια και κοινωνική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής.**

Η ρεφορμιστική προσέγγιση του ζητήματος της κυβέρνησης έχει σαν πρότυπο την «αριστερή κυβέρνηση που θα στηρίζεται στην δομές αυτοοργάνωσης». Το πρότυπο αυτό δίνει το ρόλο του πρωταγωνιστή στην κυβέρνηση, και για το κίνημα επιφυλάσσει ένα δευτερεύοντα ρόλο απλής στήριξης. Η αντικαπιταλιστική αριστερά δίνει το πρωταγωνιστικό ρόλο στις δομές αυτοοργάνωσης και στην **εργατική κυβέρνηση τον ρόλο της στήριξης τους.** Το σύνθημα που φωνάζεται στις διαδηλώσεις ενάντια στις διαθεσιμότητες-απολύσεις «να μπουν οι καθαρίστριες στα υπουργεία – να βγουν οι υπουργοί στην ανεργία» περιγράφει με τον καλύτερο τρόπο την απάντηση που πρέπει να δώσουμε στο θέμα της κυβέρνησης: **μια κυβέρνηση όργανο της προλεταριακής εξουσίας.**

Υπάρχει φυσικά ένας οδικός χάρτης, που ξεκινάει από την σημερινή κατάσταση, για να φτάσει στο θέμα της εξουσίας, όπως περιγράφεται παραπάνω. Στον αγωνιστή και την αγωνίστρια του μαζικού κινήματος που μας θέτει το ζήτημα της κυβέρνησης, έχουμε πρώτα

από όλα να απαντήσουμε, ότι για να διασφαλίσουν ότι ο Σαμαράς και ο Βενιζέλος θα φύγουν, πρέπει να ανατρέψουν την κυβέρνηση με το απεργιακό τους κίνημα. Μόνο έτσι είναι σίγουρο, ότι η κυβερνητική αλλαγή δεν θα είναι σχεδιασμένη από τα αστικά επιτελεία.

Αλλά αυτό από μόνο του δεν αρκεί. Πρέπει να τονίζουμε ότι χρειάζεται να καταστήσουν την επόμενη κυβέρνηση όμηρο του εργατικού κινήματος, να αναπτυχθούν οι δομές αυτοοργάνωσης, που θα επιτρέψουν στο εργατικό και λαϊκό κίνημα να ανατρέψει την αριστερή κυβέρνηση, όταν αυτή αργά ή γρήγορα θα επιχειρήσει να συμβιβαστεί με την άρχουσα τάξη.

Να αναπτυχθούν δηλαδή αυτές οι δομές, που θα κάνουν δυνατή την ύπαρξη της **εργατικής κυβέρνησης** και την εφαρμογή του μεταβατικού προγράμματος, σταθερά και στο σύνολο του. Σε αυτήν την διαδικασία η αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να κρατά την θέση της αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης, ακριβώς για να μπορεί να οργανώνει αυτό το κίνημα, που θα θέσει σε ομηρία την όποια αριστερή κυβέρνηση και θα μπορέσει να προχωρήσει στην αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Σε αυτόν τον οδικό χάρτη προς την εργατική εξουσία, πρέπει να κερδίσουμε την υποστήριξη ενός σημαντικού τμήματος της πρωτοπορίας του εργατικού κινήματος και των κοινωνικών κινημάτων. Να τους καλέσουμε να αγωνιστούν μαζί μας για την υλοποίηση αυτών των βημάτων, να οργανωθούν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, να την στηρίξουν με την ψήφο τους, γιατί χωρίς την πολιτική και εκλογική στήριξη της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, αυτός ο οδικός χάρτης προς την εξουσία και την κυβέρνηση δεν μπορεί να οργανωθεί και να υλοποιηθεί.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια και με αυτούς τους στόχους μπορούμε να δούμε και την χρησιμότητα της μετωπικής συμπόρευσης. Με όλους τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες των κινημάτων, τον μαχόμενο κόσμο της Αριστεράς, τις «φυσικές πρωτοπορίες» που γεννιούνται μέσα στους ταξικούς αγώνες και νοιώθουν όλο και πιο πολύ την απόσταση, ανάμεσα στις ανάγκες του αγώνα και την πολιτική και κινηματική ανεπάρκεια των ηγεσιών της ρεφορμιστικής Αριστεράς, αλλά και με όλα τα πολιτικά κόμματα και τις οργανώσεις της αριστεράς, που αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, δημιουργούμε ένα χώρο κοινής δράσης για την οικοδόμηση του κινηματικού μετώπου και συζήτησης για την αναγκαιότητα του μεταβατικού προγράμματος.

Με αποφασιστικότητα και συντροφικότητα λοιπόν, την επόμενη περίοδο κτίζουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οικοδομούμε τις προϋποθέσεις για την εισβολή του εργατικού κινήματος μαζικά στο προσκήνιο.

***Μέλος του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος**

Δημοσιεύθηκε στο φύλλο 1135 (20.8.2014) της εφημερίδας ***Εργατική Αλληλεγγύη***

ergatiki.gr